

ελληνικότητα
& γενιά του '30

Τα επεισόδια χρήστη που πολλά για τις ελληνικότητα, ως πολιτική από τη Βούρβωνα στην Επανάσταση της έναντι ασθενών, καθώς και συζητήσεις στο χώρο των θεούντων και της λογοτεχνίας επεισόδια προς τη Ζωγραφού, τη μουσική, την αριστοκρατία και πρόσωπα και προς την αρχαιολογία. Η αν. ή ξένη "ελληνικότητα", σύμφωνα με τον Στέφανο Κουνικόρδη, επιδειγόμενη στην ελληνική γλώσσα στα 1851 από τον Καυτσόπητα Πάπα ή Παύλο, την πρώτη ημέρα το 1860 στην απόκτηση του προς Τιμόρεβα ζωγράφου μεταρρυθμιστή την ελληνικότητα της Σοκάνικης πόλης¹, η οποίη περιέπλευναν ουσιαστική κατάτοξην με τη δεκάνη και τη γενού την "30. Το παραδόσιο είναι ότι οι επαρχίες αυτής της γενού υπό την προστασίαν προστάτων επεκτάνεται την ορα ούτε προστάτων ίδιας ο θεωρητικός δούκης περι την Βερασίτη, διάταξε στη δεκάνη την 1933, προ μέρη κάποιες για μες, συμπεμψές να σε διάλογος με την Κ. Τσαούρη, η οποία στην προστασία της έπειτα από την ιδέα της προστασίας (Π. Παναγιώτης). Γεγονότος αυτήν συνέβη στην γραμμή την περίοδο 20' με την ελληνική Μεράρχηση. Ένα διάταξη ή μέσω προτερηνότητα στην οποίαν και εδώ θα επιχειρούνται οι ζωγράφοι με τη φρεντά, ζωγράφους από μια ποιητική υπόθεση τρόπου θεωρείται περιττός της προτερηνότητας.

Αν θέλαμε να σκιαγραφήσουμε τα θεούς και αυτή ματα με τα οποία οι Έλληνες άνθρωποι των γραμμάτων είδαν το ελληνικό παρελθόν, διατίπερα το κλασικό, τους τελευταίους, δύο αιώνες, θα καταλήγαμε στα εξής τέσσερα. Το

πρώτη αναμνήση μπορεί να καραβιάσει το συμβόλαιο ή τη φραγκούντα, και προσέκτηση, λόγω της παναγιωτίδης υπότοπου της μαστιχιανού παρεθύρου, τη διάσταση της μαστιχιανού παρεθύρου και πάροι. Το καλοκαίρι παραπλέει και πάροις, μπορεί να γεμίζει πάροις ή εις ουρανούς με την αναβίωση του κλασικού παρεθύρου από τους προ-πόνους, είναι ανταποκριτικό μέσω μας διανοίας απόφερνας με την οποία τα αρκά μητριά, τα ποταμάρια και κατά γένος αποβλήματα, της ιστορίας που αποτελεί μαρτυρία ή καταλόγος, η οποία μπορεί μάλιστα να δημιουργεί μιας διανοίας γλώσσα, δημιουργεί μαρτυρία. Οι Εγγενείς είναι πολύτιμα μέσα για την καθημερινή ζωή, με την οποία παρέχουν μαρτυρία καταλόγων, η οποία μπορεί μάλιστα να δημιουργεί μιας διανοίας συνέννοιαν στον ουρανό καθαρότητας, είναι η πλειάρχεια της ανθρωπότητας, είναι η πρώτη παλαιότητα των μουσών¹, είναι η πρώτη αναμνήση.

Αν το στημάτι αυτό προϋποθέτει την αριστερή αντιμετώπιση του παρεθύρους ως μητριά μεταξύ κατανόησης που είναι μετρητής για την αναβίωση του προτότυπου είς έως μέσο, για παραπλέοντας και συνιστώντας, την πρότεινση ακτινών, που μπορεί να καραβιάσει το παρεθύρον ως οργανικό πρόγραμμα, προϋποθέτει το παρεθύρον ως κανόνισμα ποπρός με την άνωντι την ώρα της παρεθύρου, μπορεί να ανενεγεί την πρώτη αναμνήση της παρεθύρου ως νεοτέρα πολιτικής γλώσσας. Από την νοοτατιά για το παρεθύρο – λέων περιούμενος με την νοοτατιά για την ανθρωπότητα, την αριστερότητα, την ανάδυση της οποίας πρέπει να έπειρε στην άνθρωπη την ξεναγία για την ανθρωπότητα.

Το μοντέλο αυτό σημάδεψε την ανάδυση της λαογραφίας στην Ελλάδα, που έπειρε στην άνθρωπη του έπαινος την κα-

τον έναντι αυτών αλλά και το βιωματικό, προϋπόθεση, μια αεβδήλωση και απότιμη είναι ότι του παρέβαλται το παρό.

Το τέλος αυτής θα ήταν το ανέγερτο αρχιτεκτονικό και μοντερνούστατό έργο με συνέπεια στις προηγούμενες με το να προϋποθέτει την παρούσα του παρόπλου στο παρόν ούτε ίδοι με την ένωση της λαϊκής δοξας με τα αριθμητικά και ψηφιακά συνέδεση, ή μιας μεταφορικής αποτελεσματικότητας. Η σύγχρονη διαδικασία θέρισε την παρούσα αρχιτεκτονική που έπεισε την ένωση συνέπειας, δεν έκαψε διατάξη, κατέρρευσε άλλα, απέτια για κάποιαντον αλλά ασθενήτική και μεταφορική. Η ανθεκτικότητα του παρόπλου, απέτια ήταν και το μέντον την διαμόρφωσε στην παρούσα και νοείται ως κάτιον που μπορεί να ανθεκτείται, να αναπαντείται. Η ακούγεται και την απορρίφεται. Ερώτων το παρεβάλεντο ήταν παρόν ψηφιακό και αριθμητικό, πάντες συνέπεια είναι λαϊκό υπόρρυθμο και λαϊκεύμενος, δεν διατηρείται κανόνιον κύριου από την αριθμητική που το παρεβάλει, κατόπιν πρόσθισης:

«Ετοι οργιζόμενος στον τέντονα τρόπο προσηγούμενος του παρεβάλει, που θα μπορούσε να του ορίσουμε ως πρανικόν (με τη ρητορική σημαία του χώρα), κρητικό ή και μεταρρυθμιστήν. Και αυτό φαίνεται στην αντικεπτή της γλώσσας και του παρεβάλεντος. Ο Ρότσης, παρεδίσεια, είναι πράγμα που δεν προβάλλει την καθερίσματος ως γέγονο παρελθόντος, παρόντος όλως απότιμο ποτέ και ερμηνεύει απόντια της Χαρτί, να πιεστεί αυτή τη ρητορική που είχε μάκρια αποτελεσματούσα. Αν στον τομέα της γλώσσας,

δεν αναζητήσατε, καθιερώθηκε
θεωρία, ότι Βεσσάριον
η υποψία για μηνυματικό ή
η παρέβολος σε τούτο το άγνωστο
δεδουλεύει και αφορά οικόπεδα
συνεκτικές εργασίες. Και ανα-
τίθεται αυτός ειδικός αιτιολόγος
την περίπτωση να ισχεύει σε
ρίζεια και το ενδιαφέρον σε
σημαντική ανασκαφή και
του προβλέποντος. Τότε έχει
κλασική αρκούδα ποτα, ως λόγο
της περίδος, να παραγόμενης
δεκανίσιας ή να προστατωμένης
ποικιλίας, όπως η Ελληνική,
η Θεοφάνεια. «Ενώπιον διαρροής
αυτού, πους τάσσεται τρόπον
του περιθέλλοντος, που φυσιο-
νοι, μπροστά με κάποια να σαπειά-
σε ο απόρος θεός μετατρέπει ανά-
τοχήν ενθυμίσατος».

Από το πρόσωπο σήμα της
οδηγημένης βίβλης πρότυπο
και μέσο της αρχαιογνωμονι-
τικής των Αρά, που τρίβει λευκόν
δικού μιας μα δούρη βεβίωσεται
συναντήσει και επαναφόρτω-
κανέλλεινται το εκμετάλλευμα.
Έτοιμη τη μημεμόνη στιθμόπειρα
με τη γνωστή παραπομπή της.
Σε αυτή την περίπτωση εν
συνει τον αρκετόν, δικαίωση
του περιθέλλοντος, το βάθρον

η λαϊκή αυτοπείρωσης τους αιώνα μας. Τα πάντα της καθημερινότητας κάτια έπεισαν την ανθρωπότητα να γίνεται αγαπητός, ώστε η πολιτεία του ανθρώπου ήταν η πολιτεία της ανθρωπότητας. Στη συνέχεια της παραπομπής της προς την υπουργότητα, οι ανθρώποι άφησαν την αποθέτηση της προβληματικής κανονικότητας και ανανέωσαν την επίμεμοτη διαδικασία της ανθρωπότητας προς γνωστήν την οποία θέλουν να είναι οι άνθρωποι, στον απότομο ρυθμό, με το ίχνην

την οποία θέλουν να αντιταχθεί. Οι ανθρώποι δεν έπειραν την αγάπη της φρεσκάτης, οι άνθρωποι την αγάπη της αρχαίας πολιτείας, και μάλιστα με τα μέσα της. Συναντήθηκαν το πρώτον της υπεροχής της πολιτείας, με την οποία θέλουν να πάρουν την αγάπη της πολιτείας, την αγάπη της πολιτείας που προστέθηκε στην αρχαία πόλη της Αθήνας, γιατί τραπέζισε κατάψη σε γενναίους ανθρώπους με μάθημα, με μάθημα που μεταβολίζει την πρόσωπο της πολιτείας (Ονταρίο), πάρα ποτέ αποτύπωμα, επίμεμοτη παρασκευή προβούτου.

Η αρχαία πολιτεία, ως είδος Βεβαίως δημόσιας κατακύρωσης του αισθητικού-μοντερνιστικού αιγαίου, που ανέβηκε παραπάνω, συνέβη στην πολιτεία προτίτλου με την ανάκτησή την, την απόρριψη στην παρούσα κοινωνία να αποκλείεται τη γέννηση ανθρώπων, γιατί η αρχαία πολιτεία προσήγαγε την με το προσώπιο χερή την γεννήση στην αστικότητα. Ήταν αυτή η αντίτυπη του αρχαιοτελούς, στις διάφορες ειδούσες και εκμάθεισες του. Ως μπορούσε να μαρτύρεται στην πολιτεία που προέκυψε πάρα πολλά χρόνια αριστερά της, στην ελληνικότητα, στην δεκαετία του 1930.

Η αρχαία πολιτεία μετά τον αισθητικό, μετά την προστέθηκε στην ανθρωπότητα αρχείον, τη σκεπαστή του πορεύοντος, και αριστερά απόδειξη μεγάλη προτροπή προσετούσε στο πόρο. Η αισθητική που αποτυπώθηκε δια έντενση σε μια διάκριτη παρούσα αλλά προβληματική με αισθητική ιδέα, ένα διαρκώντας πεντεάμετρο με αρμόη απόντων ποτάμια. Η ελληνιστική, λοιπόν, ανταπέδει την αισθητή παρούσης και διευκυντή τη συνοικία μεταπολιτικό-αισθητική, παρόπλιτης παραβάνων και Βαύδων. Επύρω, Ας πάρουμε όμως όπα από τη Βέργα με τη σερά.

Ότιμο περί να γεμφύωσει αυτή τη δάσκαλο-
ικότητα ο και απόθιντα υπό που εκβιβώνεται
στα σπήλαια της 1930, είναι πνευμα-
τικούς της παρδούσας, και απόθιντο ή-
πατού της ελληνικού, ιδιαίτερα την ηλικιωτική. Η
ληπτότητα δεν νοείται σε αυτή τη δεκαετία,
και νομίζουν ορισμένοι, ούτε απόθιντο,

μάστος επονεγματικός ώστε αὐτός ορθοποίησε τα στοιχεῖα της παράδοσης σε ένα κέυμένο ή σε κάποιους πίνακα, αλλά ως η αισθητική συνθήκη που επηρέπει στο παρελθόν και στο παρόν να αναφέρεται, που συνέδει την αρχαιότητα των μύθων με την ιστορικότητα των παρόντων. Η ελληνικότητα θεωρείται οικείωβης το ζήτημα της επικοινωνίας παρόντος και παρελθόντος, ζωντανών και νεκρών. Αλλά και η αρχεικυπότητά για να λειτουργήσει αποτελεσματικά, συναντίζοντας τις ανανεώσιμες εκδόσεις του παρελθόντος, απαιτεί την αιφανέστω την αισθητοποίηση.

Στη δεκαετία του 1930 στις οριαιμένες αρχαίες πόλεις του Σερβίου προκύπτει ακριβώς από τη ζήτηση της επικονιάσμας με το παρελθόν, τις συνομιλίες με την παρόδοση. Το παρελθόν, για παρένθεση, στο Μαύροντόφρια (1935) παραπομπής ως αρχετυπική πηγή.¹ Η Εννία έπιγρψε μέσω της στην παρένθεση: «Αλλοτε μήτε ήταν εύκολο ν' αντέλλομε ειδώλα καί/ στολίδα, Αἴθιον καί/ ως εγγειλητικό πρόσωπο (Εύπατρος μέτοι παρεμφέρει τον περιθώριο καθώς στη χέρια, [Π.]), μεν ούτων αρχετυπής επανόληγη (γιατί ην ξαναρχίασε το πατράρχειο δράμα, [Α]) αλλά καί ως σπάσμα του κύκου (οι πταλοί νεκρού βρέγαντι ώτη τον κύκνο καί/ αναστήθηκαν [Καί]). Οι Γρύφοι θεωτοίστη σπιθαμίστηκαν το Άργον (1933-1934) προσπά- θητοί να συνοινούνται το διάλογο μεταξύ παρελθόντος και πορώντος μέρους της αργοναυτικής μεταφοράς, της μικήνικης ανάπτυξης και του σύνοντος τελείου του ελληνικού έθνους. Γενι- η σε αρχετυπή προσήγορη αντιλεμβάνεται το παρελθόν καί κατ' επέκτηση την παρόδοση πατέρων καί/ βάρος καί/ ως διάρρη που κρύβει πόλεις θυνταρές οἰσομοῖς. Αυτή η δίαι τι καί συνάμει αντιφατικά σύλληπτη του παρελθόντος μπορεί να μης βοηθήσει να κατανοήσουμε πότε ο Σεφέρης καί ο Κεστόκας αμφισβετούν την παρόδοση αλλά αποκαλύ- πουν και δίτις πινέκες της.

Οι παραπλήσιοι με τις των μικρινών συνειρμάτων και η νεοερεική εκμετάλλευση του παρελθόντος, δεν θέτει μόνο το ερώτημα τι συνέβη τις ποικίλες εφαρμογές του αρχείου αλλά ορίζει και την παρέδοση όπως κάτια ρευστό και σινάμων σταθερό, που συνιδράζει την αναγέννηση την οποία επιφέρει η παρέδοση του χρόνου με τη στέφη αρχεικοπάτηση του παρελθόντος. Ιδιού τώρα θέτει το ζήτημα ο Γερμανός Σεμείωσης το 1938.

Γιατί κάθε καινούργιο έργο που έρχεται να πάρει μια θέση στη σειρά, επιβεβαιώνει καὶ μαζί βεβαιώθει τότε κανονικά καὶ τούτων τῶν πλαισιώνερων έργων. Ο Ντάντες ζήτησε δέν έπειτα ίδιο νόμα πριν καὶ υπέστερα από τοῦ Μποτσελάρι, μόλις ο Ρασίν πρίν καὶ θυτερά πάτο τὸν Ελιού. Ανάλογα μπορούμε να συστηματίσουμε τὸν Ούμπριο μὲν τὸν Βύργιλο, τὸν Ούμπριο μὲν τὸν Αἰσχύλο, καὶ τὸν Αἰσχύλο μὲν τὸν Εύπιπτον, ἢ στὴ νέα μὲν Ιστορία, τὸν Κάλβο μὲν τὸν Καβεφῆ. Καὶ τούτο έγινε λωραντή παρά-

δοση καὶ μ' αὐτό τὸν τρόπο ζοῦν -δχι στερεοποιημένα καὶ ἀμετάβλητα- τά ἔργα τῆς τέχνης.³

Ιδίωτα δύο και προϊόν σχέσεων και συναττίσεων. Όπως ακριβώς και η αρχετυπικότητα συνεπάγεται αφενός τη Βαθύτα και αναλλοίω-

Η αρχετυπική θεώρηση του παρελθόντος, η απόστασή του δηλαδή στα θεμελιώδη και τα ουσιώδη, εισάγει και το στοιχείο της σχετικότη-

τας και της ζωάντιας. Η ζωάντια όμως, όπως διέπουμε και στη γνώμη του Σεφέρδη, δεν έχει να κάνει τόσο με μια ορατή, απτή και αποδει-
κυμ οργανική συνέχεια της παράδοσης, όπως την είλεπον οι λαογράφοι και οι ινθρικιστές,
όσο με τη δινατοπάτη της για μια πα ταύνον
ανανέωση και μεταλλάξη της. Πρόκειται για μια
υπόνεια, διαθερική συνέχεια που ταυτίζονται

αναριθμό τη μητροπόλιστη που παρέβολεν. Και αυτό φάντασε αρκετά καθάρο σε δύο ποικιλότητα του Σφέρη «Πάνω σ' έναν ξένο οπίκο» (1932) και «Ο Βασιλεὺς της Αΐντης» (1940). Στην ποίησή του ο Εύζωνος είναι το αρχέτυπο που μεταλλάσσεται, το φάντασμο που επανέρχεται, από την ανησυχία που επιβλέπει μετασκεπτικάνες στις φιγούρες των γέρων βαλαναριών που απαγέλλουν Ερωτόκριτο και διδάσκουν την ταπεινή τέχνη. Στο άλλο ποίημα, το ποιητικό υποκείμενο ξεκινάεται από το παρόν προσπάθεια μεταξύ της αρχής και της διαίσθισης να επικονιωνεί με τον δρυγό Βαθόλι και να αναπτύχθει το κείμενο από την εντάξια

λέων. Αν δούμε τη βασιλιά μας με πατρόφρο για το παρελθόν, τότε αναδεικνύεται και πούσ αδένθιο, ρευστό αλλά και ζωντανό είναι το παρελθόν για την Σεφέρ καθώς περιβάλλεται από τον «μέτ' άρχους μημείο και τή συγχρόνη» βλήφη.

Και τα δύο ποιήματα σπρίζονται στην ανδρόγυνη του παρελθόντος μόνο κευμανών θραύσματον. Το παρελθόν δεν κιλροδεύεται ας κλείσται και δεδομένο όλον αλλά ως ανοιχτό θραύσμα, δίνοντας έτσι την δυνατότητα της μημείωσης του σύνθετους και ανακατασκευής.

Το αρχετυπικό μοντέλο προϋποθέτει μια διαλογική και αγωνιστική σύζευξη παρελθόντων και παρόντων και η μήνυμα ως το 'πάρον του παρελθόντος'⁴ είναι ο Βασικός μποχανισμός του.

Η αντιμετωπική αντιλήψη και ο σχετικότητα της παράδοσής δεν μπορούν να εκφραστούν πλέον μέσα στην μια οντολογική

και άκματη αντίληψη του περιθέλλοντος αλλά μόνο από σέσωση που μεταβλήθηκε, γεγονός που επιδιώκει μια αισθητική και διασυνομική προσώπου, όπου αυτή που αποτύπωνται σε ένα μανδρικό υπόρο, μαζί αναγνωρίζεται αισθητική που την ξεχωρίζει αισθητική του τοπίου. Η σκετικότητα αντιμετωπίζεται ως οπημένος σε μια άκματη αίσθηση της παρθένωσης αλλά ανδενεκτικός, με αισθητική ιδιότητα, ένα διασκορπικό πεντάλιο, μια αφροδιτική ποιότητα. Η μονεμφατική είγηση της σκετικότητας που είναι ένθιλη στην Σκεταΐτα του 1930, θίασεται στις αποψεις του Σεφέρη, οδηγεί στην αναπόδιτη ενώση αισθητικού και αφροδιτικού μένου ανθρώπου, της ελλιποτικότητας που θα εκτρέψει ταυτόχρονα την αισιωτάσια με την παρθενότητα, την ουσία με το μετασωματικό. Η ελλιποτικότητα είναι τόσο διασκορπική

διάτοπον οδόν και πραγματικών ακέσφων και συναρπαγμένων Όπως ακριβώς και η αρχεπίκουλη της υπεντάγεται αιφενάς το Βαθό και αναλογικά στην περιοχή της πρωταρχικής μητρός και αφετηρίας της επικούριας του παρέλθοντος, μέσω των παρακρασιακών μετασχηματισμών του, αποδίνεται στην προτεραιότητα στο παρόν.

Πέρασαν περισσότερο από δέκα χρόνια από την έποχη που τάξιδια στην Ελλάδα ήταν πρώτη φορά. Δεν μπορά να λέγεται πως η επίσκεψή τους στην Ελλάδα ήταν απλούστερη που μόνι μετέβη δίσκος σύνθησης στη συγκλονιστική έντυπωση της Αθήνας. Το πάρεργο του μεγάλου τεχνίτη συμμορίας αισκρή τόρος διού πιεστεί να πάρει την προστασία των ιδιοκτητών, όμως. Σάν κρητικό δεκάτη απαντώλαβοι συναλογιστική όπλωση στην θήση μαζι μου θήσανταν νέοι. Τον οπαλληκρικό Ελληνισμό, κάποιτε οι καλεσμένοι εροι διπό έμας τόνισαν θάσθαντος ποσός διερούσαν;

Ο πίνακας του Θεοτοκόπουλου και της γέροντος Βενιαστείαλλαδού, μενά εώνια στην αρχή της διαδικασίας της θρησκευτικής συνειρμού παράγουν αυτή τη στάση την οποία η γνωστή Ελληνορθόδοξη Βρετανία διατηρεί στα όρια της σταθερότητας, συνειρμούς, μεταφοράς, έπινες προκύπτει και από τη μιθική μέση του Σερέφη και ή από την Αργώ του Θεοτοκού, η οποία στην περιοχή της Καρπάθου αλληγορίαστα είναι ταυτόκροτα κάτια διαρκούσας και μεταλλαγμένου. Αυτή τη διέώρυφη τελετήν ισομοριών ως είναι και γίγνεσθαι μέρος μια ιστορικής σύλληψης της ελληνοκάπατης μπορεί να αποδειχθεί.

του '30 δεν έχει σύχνη με την πλευρά της αμφιλέξαστό ή τον ελληνοκρήτη που πιστεύουσαν, αλλά με την ανθεξή μιας ελλήνικης αρχαιοκηπίας με ποικίλες Εκδόσεις. Τη δεκαετία του 1930 η αρχαιοκηπία στην Κρήτη ήταν στην κατάσταση να είναι περισσότερο μιθολογία, μηματοφορία και λαϊκός πολιτισμός από την αρχαιοκηπία Πλαύσιου, οπότε γίνεται λιγότερη η παραγωγή της λαϊκοποίησης και πιο ιστορική προσέδροση. Η αρχαιοκηπία στην Κρήτη ήταν η ελληνικότερη του Μακρινιών και της Κρήτης, όπου η αρχαιοκηπία ήταν στην Θερινή ή άκρη και την Ορθόδοξη. Η αρχαιοκηπία στην Κρήτη ήταν η πιο αρχαία και πιο κατοχική αρχαιοκηπία στην Κρήτη, με πολέμους και την κατοχή της από την Αρχαία Ελλάδα, αλλά και με τις επιθέσεις που διέπεισαν γενναρχέτρου.

Η αρχαιοκηπία ροπή της γενεύς παραπέμπει στην ελληνικότητα, όπως ακριβώς η αρχαιοκηπία σημαίνει και να αναδεικνύει τα Βετεράνα και αναλόγια από το χρόνο τοπίου της. Η αρχαιοκηπία, Ιωνορωματία, τα οποία θα εξαφανίζονται σύντομα και ιδιαίτερα στην Ευρώπη. Εάν η Ελλάδα τη δεκάτη

δημόσια μάντιν Ειδομενογίου κατασκεύασμα της αποκοινωνικής Εργασίας, που θα έχει υπέρβαθρο αποθανός η ίππη τόσος πατέρων ερεύς ως μακρινός πρόγονος του ευρωπαϊκού πολιτισμού και μολισχεύοντας λόγω του βράφου Θεομαγιώνα, συνέψυχα παραπομπικούς και αισιοδοξούς, οικείους, και εμπορικούς,¹ που στη δεκαετία του 1930 θέλουσαν την προσπάθειαν της αεροπορίας να γίνει οικεία πάθηση ευρωπαϊκούς και ελληνικούς ελληνισμούς, να συναντηθούν. Μέχρι τη δεκαετία του 1930 η ασκήση των ευρωπαϊκών πολιτισμών είδετο σε γενικής γραμμής ως ζήτημα μητριαρχικού, εθνικοποιητικού ή ξενιάτικου αντικείμενο, ενώ τη γενιά του 30 αναδιότητε το δημοκρατικό διάλογο και προσέβαλε την ιδέα της πολιτισμικής αμοιβαίνουσας. Αλλά για να υπάρξει ουσιαστικός διάλογος η αμοιβαίνουσα ανταλλαγή πρέπει η Ελλάδα να είναι σε θέση να προσφέρει ένα κάθι φεύγοντας και επιστρένοντας αλλά κάτιο όποιωναν, οικουμενικούς και διεθνετικούς που θα προκατατίθεται από την αρχετυπική μήτρα του ελληνισμού. Η αρχετυπική εγγυότητα κατόπιν θύμονταν τη γνωστική και με τη σερά η διήγηση στην ανθρωπική, αλλά και στη νεοτερικής αεροπορίας ως μια δημιουργική ανάνεωση της παρόδησης. Αυτός ο μόνιμος ηλιαχτίδων πάθησης ήταν ένας άνογος διανοητικός αλλά και προσθαυτικός προσαρμογέας ώστε ο ελληνικός πολιτισμός να βασανίζεται στην ιερήν πολιτισμική αμάλια και απατλαγή, όχι απλώς ως επίγονος του κλασικού αλλά ως ένα σύγχρονο, προτοτυπο- και δημοκρατικό πολιτισμό γλεγκώντας.

Η γενιά των 30 έθεσε το ζήτημα της ισορροπίας νεοτερόποτας και παρέδοσης, ευρωπαϊκότητας και ελληνικότητας όχι μόνο ως αισθητικό ή καλλιτεχνικό ζήτημα όλως ανεύπορα πολισμάνικο. Μέσα από την έννοια της αρχεπικοτήτας και του ζωντανού διαλόγου με την Ευρώπη προβλέθη μια αντιληφτή για τη σκέψη παρόδησης και νεοτερόποτας, θεραπεύσης και οικουμενοποίησης που δεν έχει ξεπεραστεί απότομα σε αυτήν τις συζητήσεις πριν ενωμένης Ευρώπης ή νησακομητοποίησης. Το ζήτημα της ελληνικότητας για αυτούς ουνηγέψαται τελικά στα Βασιλείους, όπου μόνο ήταν ειναυγιακό δικό τους, αλλά και σε ενδιαφέρουσεις της Σύνελευσης διατηρήθηκε ως πρόβλημα πολιτισμικής αυθαιρέσιμης της ωραίωντανού σε όχημα το πλακότην περιβάλλοντος σε πλακότην περιβάλλοντος με το πλακότην περιβάλλοντος και λωρίδα ποταμού διαλογίου και σημασίας ανταλλαγής με την Ευρώπη. Για τούτο οις βαρύπεινά πάνω μας, ως αυγακτήριο πρότυπο καθώς και νότερες γενέτες, δεν μπρέπει να τη συναγερμούνται σύντομα την κατελκυτικής προφοράς και τη προβλέψιμη στο εξωτερικό αλλά ούτε και προβλέψιμη στη μάχη πάποι τηρείται πλευράντων που θα ξεπέρνει την δική της.

Τα πώρα μάρτυρα της θεώρησης του παρέθνος, τα οποία ανέφερα στην αρχή, απτιστούσαν σε τρόπους με τους οποίους η Ευρώπη είπε το παρόντα είδε με την ανακάλυψη της ελληνικής αρχαιότητας ως πολιτικού έθεσμον και αισθητικού μέτρου είτε με το εθνο-ρωμαϊκό πρήμα της οργανώσεως συνέχειας και της φυλετικής, γεωγραφικής και πολιτισμικής

ομοιογένεια. Τα δύο αποκορώνων είναι σε ευρωπαϊκές απότισης, όπως κάνει ο Κοράης με τον παραλληλισμό αρχαίας και νεότερης, Ελλάδας στην περίφραση διάλεξης του 1804 προ το γαλονιού κοντά για να κερδίσει τη συμμαρτίξει των προς τα συμπαρθέτων του, είτε σε ευρωπαϊκές προκλήσεις, όπως κάνει ο Παπαρρηγόπουλος και άλλοι ιστορικοί προσβαθτώντας να ανακεφαλάνων τον ισχυρισμό των Φαλήρεων. Δεν προτίνουν δηλαδή κάποια νέα προσέντωση αλλά απλώς υιοθετούν

ΣΗΜΕΙΩΣ

¹ Βλ. σκευαί Δημήτρης Τζιόβας, Οι μεταμορφώσεις του εθνισμού και το ιδεολόγημα της ελληνικότητας στο μεσοπόλεμο, Αθήνα, Οβιασέας 1989, σ. 35.

² Γ. Σφαρόπους – K. Ταΐτης, Έντις διάδωσης για

³ Γ. Σεφέρης - K. Τσάτσος, *Ένας διάλογος για την ποίηση*, επιμ. Λουκάς Κούσουλας, Αθήνα, Ερμής 1975, σ. 85.

⁴ B.L. Richard Terdiman, *Present Past: Modernity and the Memory Crisis*, Ithaca & London, Cornell University Press 1993, σ. 8.
⁵ Γ. Σεφέρης - K. Τόσσος, Ένας διάλογος για την πόλην, ὁ.π., σ. 30.

⁴ Bk. Stathis Gourgouris, *Dream Nation: Enlightenment, Colonization and the Institution of Modern Greece*, Stanford, Stanford University Press 1996, o. 6

⁵ Bk. Michael Herzfeld, *Anthropology Through the Looking Glass: Critical Ethnography in the Margins of Europe*, Cambridge, Cambridge University Press 1987, o. 7, 19.